

Pressigny

“C’est qu’on appelle la Douce France”

Anton Janse*

Dit jaar weer een WTKG-excursie naar het Loire-Bekken. Van diverse zijden uitgenodigd tot deelname hieraan. Door huiselijke verbouwingsperikelen geteisterd, hieraan geen gevolg kunnen geven. Tijdens het ruimen hiervoor bleek ook dat er nog diverse tientallen kilo's materiaal van dit oord op bewerking wachten. Maar toch de uitstap en de lentefeer deden het bloed kriebelen. Tussen het ruimen hier door waren wij met hoofd en hart daar aanwezig.

Eind jaren 60, begin jaren 70 werden er al diverse kleinere en grotere excursies naar het Bekken van Parijs ondernomen. In het kader van gevorderde mobiliteit en enkele pioniers-waarnemingen werd besloten om in 1976 een excursie naar het Loire-Bekken te organiseren, voor veel deelnemers een reis van meer dan 800 kilometer.

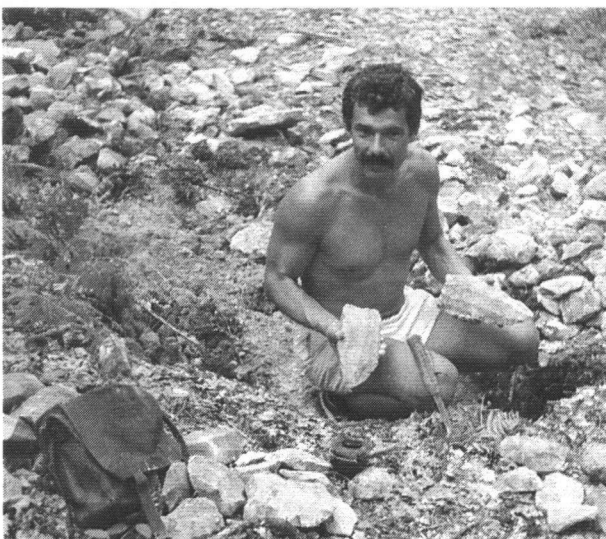
Een goede kampeerlocatie? Ons notoir medelid Nico Dekker adviseerde daarvoor de Camping Municipal van Le Grand-Pressigny. Voor hem een station de relais op hun tochten naar de Aquitaine en Spanje.

Een keuze uit het boekje! Vele jaren is dit voor ons ook een ideaal tussenstation of uitvalsbasis geweest voor excursie- of vakantieoedeleinden.

De eerste reis daarheen, via de N10 - autoroute was er nog niet - deed ons in de namiddag in Pressigny belanden. Eerst geld halen en dan boodschappen doen. Toentertijd bestonden er nog geen flappentappen. Dus met girobetaalkaarten en paspoort naar het postkantoor.

Te kennen gegeven dat we geld wilden opnemen en de betreffende paperassen door het loket aangeboden. Kennelijk lichte paniek, paspoort en betaalkaarten gingen van bureau

Des livres de beurre!

tot bureau. Dikke bundels voorschriften werden links en rechts geraadpleegd, ook was telefonisch advies van hogerhand nog nodig, na enkele excuses en een minuut of 20 wachten werden de 1200 Franse francs met de nodige égards overhandigd.

Op naar de épicier en boulanger voor de inwendige mens op weg naar de camping. Onderweg de gevels bewonderd, met de boven ramen en deuren ingemetselde livres de beurre, hierover zo meteen meer.

De camping is aan de zuidzijde van de plaats gelegen, in een fraai ruim beekdal, geflankeerd door het complex-sportief en dateert uit het tijdperk van président de Gaulle, die veel heeft gedaan om het Franse platteland te ontwikkelen. Faciliteiten bestonden uit drinkwater, een sanitair-complex, met koud water en vuilnisdeponie. Keurig schoon en de weide kortgemaaid. Een prachtplek als camping. Wij waren een dag eerder aangekomen dan de rest, dus konden de spits afbijten. Tweemaal daags kwam de Champetter, 's morgens voor schoonmaken en tegen de avond om af te rekenen, 6,90 Franse francs per dag voor twee personen, tent en de 2 CV. Deze man, kennelijk een oorlogsinvalid, zeer vriendelijk en behulpzaam is na enkele jaren met pensioen gegaan en opgevolgd door een aanvallige jongedame. Zij kon model staan voor een Nederlands kaasmeisje, weliswaar niet gesierd door de dienstpet van haar voorganger, maar wij hebben ons wel schertsend afgevraagd wat het vrouwelijke equivalent van champetter is, wellicht: champetreuse?

Een van de dingen die opvielen, waren de velden rijk bedekt met kievitsbloemen (*Fritillaria meleagris*), zowel op de camping als de omringende weiden. Op de toog van de lokale kroeg stond dan ook een jampot vol met deze fraaie bloeisels. Ik herinnerde mijzelf deze bloemen van net na de oorlog, als we kievitseieren gingen zoeken in de polder ten zuiden van Den Haag, waar nu het winkelcentrum en ziekenhuis Leijenburg staat.

Helaas, door EG-beleid gestimuleerd gebruik van kunstmest en bestrijdingsmiddelen, teneinde de landbouwproductie op te voeren, is deze fraaie plant binnen enkele jaren verdwenen. Jammer!!

De volgende dag druppelen onze mede-excursiegenoten binnen, enthousiast over de fraaie camping, de snelle wijze waarop ze aan geld werden geholpen op het postkantoor....!! En het prettige weer.

Dit heeft tijdens de voorjaarsbloei ook zijn grillen, na het zakken van het zonnetje moet er ieder halfuur een kledingstuk worden aangetrokken om het behaaglijk te houden. Het omgekeerde ritueel dient zich de volgende morgen aan, opstaan uit een berijpte tent, koers zetten richting bakker, die kun je op de geur traceren en als dan tijdens het ontbijt het zonnetje doorkomt, elk halfuur een kledingstuk uit.

Het fossielen-oogst-resultaat was volgens verwachting, vele gevulde zakken keerden terug naar het vaderland.

Verrassingen zijn altijd de vers gegraven veedrinkputten op een fossielhoudende locatie. Deze ad-hoc ontsluitingen kunnen soms een heel goede oogst opleveren.

Het volgende jaar ontmoetten wij een gepensioneerd onderwijzersechtpaar uit Parijs, die deze plek als favoriete voorjaarsbestemming had. Zij wisten veel van de Franse geschiedenis af, ook over de prehistorie. Hierbij bracht ik het gesprek in de richting van de livres de beurre, de herkomst hiervan en vele artefacten die zijn te bewonderen in het museum ter plaatse. Daarnaast ook een grote fossielenverzameling uit de streek van de Comtesse Lecointre.

De oude schoolmeester zei echter: ben je geïnteresseerd in livres de beurre?, maandagmiddag ga ik met jou naar een atelier néolithique, dan is de boswachter met z'n vrouw naar de markt en kun je je hart ophalen.

Op de heenweg daar naar toe, op een landweg door een frisgroene bospartij met door sleutel- en koekoeksbloemen gestoffeerde berm sprak hij de voor mij onvergetelijke woorden van de subtitel van dit verhaal.

*Anton Janse, G. van Voornestraat 165, 3232 BE Brielle, tel. 018-141 62 38, email: acjanse@hetnet.nl